

Hasan Cemal

İsrail bu kafayla giderse, kendine yazık eder!

İsrail’de bugün bile Netanyahu-Lieberman kliğinin sözcüleri, Türkiye’de askeri vesayetin çözülmekte oluşunu ve İsrail’le ilişkilerin tepetaklak gidişini “Erdoğan’ın İslamcılığı”yla açıklama gayreti içindeler...

Allah akıl versin!

Bir gerçek çok açık. Arap âleminde demokrasi rüzgârları estikçe, İsrail’in keyfi daha çok kaçacak.

Çünkü, halkın oyuyla seçim sandığından çıkacak iktidarlar İsrail’e karşı daha sert, daha şahin siyasetlerden yana olacaklar.

Bir başka deyişle:

Arap baharı İsrail’e yaramayacak!

Bu kafayla giderse Ortadoğu’da gittikçe daha çok yalnızlaşacak, kendini tecrit edecek İsrail.

Eskiden böyle değildi.

İsrail’in manevra alanı genişti.

Arap ülkelerindeki Mübarek tipi otoriter rejimler, Amerika ya da Avrupa’ya dönüp kendi diktalarına desteğin devamını isterken hep aynı şarkı duyulurdu:

“Bizi destekleyin, yoksa İslamcı radikaller iktidarı ele geçirir. Buralarda seçim sandığı kimsenin işine yaramaz.”

Arap âlemindeki diktatörler kendi halklarını da İsrail’le korkuturlardı:

“Şimdi demokrasinin zamanı değil. İsrail’le, siyonizmle mücadele ederken öncelik demokraside değil, birlik ve beraberliktedir.”

İsrail de bu durumdan memnundu.

Batı, özellikle Amerika istikrar adına Ortadoğu’da ‘statüko’ya arka çıkıyordu.

İsrail, seçim sandığından çıkacak iktidarların yapamayacağı ‘barış’ dahil bazı anlaşmaları örneğin bir Mısır’ın, bir Ürdün’ün otoriter rejimleriyle imzalayabiliyordu.

Filistinlileri dövüyordu.

“Filistin’de çözüm”e sırtını dönüyordu.

Lübnan’a girip çıkıyordu.

Irak’ı, Suriye’yi bombalayabiliyordu

İsrail'i Ortadoğu'da başına buyruk kaba bir güç -ya da Erdoğan'ın deyişiyile- bir şımarık çocuk haline getiren yalnız Amerika'nın desteği değil, aynı zamanda Arap dünyasındaki otoriter rejimlerdi.

Çünkü, Arap diktatörlerinin en büyük korkusu da 'değişim'di. Kendi kapılarına demokrasi, hukuk ve insan haklarının dayanmasından korkuyorlardı.

İşte eski zamanlarda böylesine tuhaf dengeler vardı Arap âlemiyle İsrail arasında. Arap halklarından demokrasinin esirgenmesi, İsrail'in işine geliyordu.

Bu durumun izleri, Türk-İsrail ilişkilerinin seyrinde de kendini belli eder.

1990'lardan örnek verilebilir.

28 Şubat dönemini de kapsayan bu yıllarda Türkiye'yle İsrail ilişkileri çok gelişmiştir.

Türkiye'de bu dönemin ayırt edici özelliği, zayıf koalisyon hükümetleri ve Güneydođu yangını dolayısıyla askerin siyaset meydanında artan ağırlılığıydı.

İki ülke ilişkilerinin 1990'larda büyük bir sıçrama kaydetmesinde askerin rolü belirleyici olmuştu.

İsrail'in ve genel olarak Yahudi Lobisi'nin Türkiye'ye bakışında bu askerci tutum her zaman ağır bastı.

Nasıl Araplara demokrasi gerekmiyorsa, Türkiye de ikinci sınıf demokrasi ile idare edebilirdi.

Nasıl Arap âleminde demokrasi olamazsa, Türkiye'de de askeri vesayet şarttı. Çünkü İslam'la demokrasi bir arada yürümezdi.

Bu ırkçı ve İslam düşmanı görüşler, İsrail'le Yahudi Lobisi'nin yakasını hiç bırakmadı. Gerek Arap dünyasına gerek Türkiye'ye özünde böylesine gözlüklerle baktılar.

Arap dünyası bir yana, örneğin Türkiye'nin yakın geçmişinde 'laikçi bir darbe' yaşanmış olsa, AB ile ilişkiler tümüyle torpillense, İsrail bundan çok mutlu olabilirdi.

İsrail'de bugün bile Netanyahu-Lieberman kliğinin sözcüleri, Türkiye'de askeri vesayetin çözölmekte oluşunu ve İsrail'le ilişkilerin tepetaklak gidişini Tayyip Erdoğan'ın İslamcılığı'yla açıklama gayreti içindeler...

Allah akıl versin!

İsrail bu kafayı değiştirmezse ve de Filistinlilerin haklarını gasp etmeye devam ederse, her geçen gün yalnızlaşır, kendine de yazık eder.

Türkiye'yle İsrail ilişkilerinin normalleşmesini ve gelişmesini isteyen bir gazeteci olarak yazıyorum bu satırları...